»KRIM 2011«

Prireditev, ki jo že vrsto let vsako prvo soboto v juniju prireja Ljubljansko geodetsko društvo (planinski pohod, kolesarjenje in tek na Krim), je tudi letos uspela. Kljub močnemu nočnemu dežju se kar nekaj pogumnih članov in članic LGD ni ustrašilo sobotnega jutra 4. junija 2011, saj je kratek preblisk jutranjih sončnih žarkov napovedoval suh, deloma sončen dan, kar se je tudi zgodilo. Na začetku prireditve je bilo sicer megleno in nič kaj prijetno toplo, pa vendar nas je grela notranja energija, ki nastane, ko kdo tekmuje ali dela z veseljem. Klub skromni udeležbi tekmovalcev in tekmovalk vnema organizatorjev ni popustila. Potrudili pa so se tudi tekmovalci in tekmovalke, ki so dosegli naslednje rezultate:

TEKAČI

MESTO	*Startna številka*	*Priimek in ime*	*Letnica rojstva*	*Podjetje*	*Čas*
1		Blaž Barborič	1972	GIS	**35.00**

I. KOLESARKE

MESTO	*Startna številka*	*Ime in priimek*	*Letnica rojstva*	*Podjetje*	*Čas*
1	123	Božena Lipej	1957	LGD	**34.00**
2	126	Fani Krajnc	1955	OGU LJ.	**44.02**

II. KOLESARKE

MESTO	*Startna številka*	*Ime in priimek*	*Letnica rojstva*	*Podjetje*	*Čas*
1	128	Tanjuša Borštnik	1970	AGEA	**45.36**
2	125	Ines Baznik	1976	JP VO-KA	**45.56**

I. KOLESARJI

MESTO	*Startna številka*	*Ime in priimek*	*Letnica rojstva*	*Podjetje*	*Čas*
1	102	Pavel Zupančič	1937	UP.	**48.45**
2	101	Marjan Jelenc	1933	UP.	**53.00**

II. KOLESARJI					
MESTO	*Startna številka*	*Ime in priimek*	*Letnica rojstva*	*Podjetje*	*Čas*
1	103	Anton Kogovšek	1957	KRIM	**32.33**
2	104	Silvo Grilj	1965	DČ	**33.46**
III. KOLESARJI					
MESTO	*Startna številka*	*Ime in priimek*	*Letnica rojstva*	*Podjetje*	*Čas*
1	105	Mišo Kranjc	1957	DČ	**40.15**
2	106	Tomo Koželj	1962	PRIM. GD	**58.11**
IV. KOLESARJI					
MESTO	*Startna številka*	*Ime in priimek*	*Letnica rojstva*	*Podjetje*	*Čas*
1	110	Dejan Gajič	1968	DČ	**33.20**
2	111	Aleš Novak	1967	PRIM. GD	**43.19**
3	108	Boštjan Savšek	1967	MOP	**48.45**
V. KOLESARJI					
MESTO	*Startna številka*	*Ime in priimek*	*Letnica rojstva*	*Podjetje*	*Čas*
1	115	Janez Narobe	1973	GURS	**33.07**
2	112	Daca Ferid	1975	GEOGRAD	**36.40**
3	114	Gabriel Boršnik	1975	DČ	**41.51**
VI. KOLESARJI					
MESTO	*Startna številka*	*Ime in priimek*	*Letnica rojstva*	*Podjetje*	*Čas*
1	109	Miha Grom	1976	LGD	**37.54**
2	113	Grega Čurčija	1976	JP VO-KA	**45.56**
VII. KOLESARJI					
MESTO	*Startna številka*	*Ime in priimek*	*Letnica rojstva*	*Podjetje*	*Čas*
1	116	Boštjan Kožuh	1977	DČ	**32.55**
2	117	Vito Križman	1977	LUZ	**37.36**
3	118	Uroš Alič	1977	EXPRO	**43.02**
VIII. KOLESARJI					
MESTO	*Startna številka*	*Ime in priimek*	*Letnica rojstva*	*Podjetje*	*Čas*
1	119	Gregor Andrejc	1979	Kom. Sl. G.	**31.39**

Slika 1: Juriš na Krim

Vsak tekmovalec je za dosežen rezultat dobil kolajno v obliki kovinskega polža.

Naj čas kolesarja med geodeti je dosegel Andrej Gregorc, Komunala Slovenj Gradec; naj čas kolesarke med geodetinjami je dosegla Božena Lipej, LGD; naj kolesar za fairplay je bil Gregor Čurčija, JP VO-KA; naj čas pa je kot edini tekač dosegel Blaž Barborič, GIS.

Ročno izdelane pokale v obliki starinskega kolesa so prejeli: Pavel Zupančič, Anton Kogovšek, Janez Narobe, Andrejc Gregor, Božena Lipej in Tanjuša Borštnik, tekač Blaž Barborič pa je prejel ročno izdelanega tekača. Vse pokale je naredil priznani umetnostni varilec Jože Lisac iz Kočevja, ki je bil tudi na prireditvi. Za vzpon na Krim s kolesom pa zaslužita posebno pohvalo Simona Čeh in njen prijatelj, ki sta se na vrh podala kar s startnega mesta pohodnikov v Iškem vintgarju. Njunega časa nismo merili, lahko pa potrdimo, da sta na cilj prikolesarila močno zadihana hip za tem, ko smo pospravili štoparice.

Pravzaprav moram pohvaliti vse, ki smo bili tisti dan na Krimu, in v zahvalo so nekateri, predvsem otroci in starejši, prejeli ličnega kovinskega polža z vgraviranim napisom Krim 2011. Posebno priznanje pa velja malemu Domnu Maretiču, ki je čisto sam, brez pomoči staršev, prišel na Krim z iške strani. Bil je zelo navdušen nad prejetim polžkom, ki ga je ponosno nosil in razkazoval še vso nedeljo (sporočilo očita). Prav tako si zaslužijo veliko priznanje starejši kolegi in kolegice, ki se vsako leto spopadejo s potjo na Krim. Naj omenim res tiste taprave, ki vedo, kaj je Krim nekoč pomenil za geodezijo, in zato s ponosom vzdržujejo tradicijo pohoda na njegov vrh. Hvala jim, saj imamo v njih vzornike, ki ne klonejo. Najstarejša med njimi je bila Valenka Gostič, kaj kmalu pridejo na vrsto Milan Naprudnik s soprogo, Marjan Jenko, Franc Černe s soprogo

Slika 2: Srečni najboljši kolesarji z unikatnimi pokali

Slika 3: Ekipa članov, ki so pomagali izpeljati prireditev.

in hčerko Marjano z družino (vsi so na Krim prikolesarili, čeprav ne kot tekmovalci), Marjan Jelenc s soprogo in prijatelji. Vera Vovk je kljub operaciji kolen prišla peš iz smeri Rakitna. Še bi lahko naštevala starejše, pa tudi malo manj stare pohodnike, vendar se pri nekom moram ustaviti. Pa naj bo ta kar Vera.

Miloš Šušteršič kot organizator tekmovalnega dela »Krima« in direktor podjetja Expro, d. o. o., ki letos praznuje že 20 let uspešnega dela, kar je razvidno iz sponzorskih majic, se je odločil in podelil pokal tekača tudi najbolj prizadevnemu, dobrovoljnemu, prijaznemu in med drugimi odlikami tudi uspešnemu društvenemu fotografu Igorju Cergolju, ki je imel na skrbi celotno organizacijsko ekipo, sestavljeno iz precej prostovoljk in prostovoljcev.

Sredi popoldneva smo se zadovoljni z rezultati, predvsem pa z druženjem geodetov in njihovih simpatizerjev, dobro okrepčani in prijetno sproščeni spustili v boj z poslavljanjem in pospravljanjem.

Zapisala: Lija Šušteršič
Foto: Igor Cergolj

IZLET NA AVSTRIJSKO ŠTAJERSKO

Vesna Mikek

Cilj letošnjega izobraževalnega izleta Ljubljanskega geodetskega društva je bil ogled štajerske Železne ceste v Avstriji. Vodstvo po delčku Unescove kulturne dediščine smo na podlagi dobrih izkušenj iz preteklih let zaupali turistični agenciji Ars Longa.

V sončnem majskem jutru smo krenili iz Ljubljane mimo Maribora, Lipnice in Gradca proti Leobnu ter dalje v smeri Linza po zeleni dolini, obdani s temnimi smrekovimi gozdovi in več kot 2000 metrov visokimi gorami. Pri Triebnu smo zapustili avtocesto, se po panoramski cesti povzpeli med vrhove Alp nad Eisenerzom in se spustili do Admonta. Kraj se je razvil okrog benediktinskega samostana ob reki Enns in bil nekaj časa središče cerkvene državice. K baročnemu samostanu spada največja in ena najlepših samostanskih knjižnic na svetu, v kateri

Slika 1 – Vzpon na Hauly ali največji taksi na svetu

Slika 2 – Pogled na rdeče-rjav piramidast hrib, prepreden z mnogimi terasami.

hranijo približno 70.000 restavriranih knjig. Knjižnica je bogato okrašena z baročnimi freskami, zraven pa je galerija z bogato zbirko slik moderne umetnosti, saj pod mecenstvom samostana tam vsako leto poteka umetniška kolonija, na kateri umetniki ustvarjajo na temo Admonta, svoja dela pa potem pustijo v galeriji.

Na nadaljevanju poti smo sledili toku reke Enns skozi slikovito sotesko, ki jo je izdolbla skozi Ennstalske Alpe. Soteska je del narodnega parka Gesäuse, ki je tretji največji v Avstriji, v njem se ob strugi stiskata še cesta in železnica, obdajajo pa ga do 2370 metrov visoki hribi z najvišjim vrhom Hochtor. Na območju parka gnezdi devetdeset vrst ptic, srečamo lahko tudi gamse, srne, jelene, svizce, med bogato floro pa sodi tudi okrog petdeset vrst orhidej. Park je prepreden z lepo urejenimi pešpotmi, z informacijami pa pohodniku postrežejo tamkajšnji gozdni čuvaji.

V starem rudarskem mestecu Hieflau smo zapustili reko Enns in se obrnili proti železarskemu mestecu Eisenerz. Za kratko smo se ustavili ob idiličnem jezercu Leopoldsteiner, v katerem naj bi po legendi živel povodni mož ali vodnar, ki je tamkajšnjim prebivalcem pokazal nahajališče železove rude. Povodnega moža žal nismo srečali, zato smo šli naprej do rudnika Eisenberg v lepo urejenem rudarskem mestecu Eisenerz, v katerem že več kot tisoč let kopljejo železovo rudo.

Že od daleč nas je pritegnil pogled na rdeče-rjav piramidast hrib, prepreden s terasami. Po njih smo se popeljali z velikim tovornjakom, ki mu pravijo Hauly ali največji taksi na svetu. Zapeljal nas je do nadmorske višine 1080 metrov in potem po drugi strani navzdol, lokalni vodnik pa nam je opisal zgodovino in delovanje rudnika železa ter pokazal sanacijo dela hriba, na katerem rude ne kopljejo več. Nato so nas z avtobusom popeljali mimo pomembnejših rudniških objektov, ogledali smo si drobilnico rude in se vkrcali na vlak, imenovan Kati, ki je nekoč vozil rudarje v rove. Zapeljal nas je do najnižje točke rudnika, ki je namenjena ogledu, od tam smo pot nadaljevali peš. Prikazali so najstarejši način kopanja rude in razvoj izkopa od

Slika 3 – Skupinska slika

najpreprostejšega orodja – kladiva in železne konice – do današnjih dni, ko večino dela opravijo računalniško vodeni stroji. Velik korak v razvoju sta pomenila uporaba vlaka za odvoz rude in razstreliva, ki je zamenjal težko ročno odkopavanje. Izvedli so simulacijo eksplozije dinamita,

Slika 4 – V rudniških rovih

delovanja nekaterih strojev, lahko smo poskusili vrtati luknjo za razstrelivo z vrtalnim strojem. Zanimivo je, da so imeli rudarji zaradi boljše vidnosti bele obleke. Oglasili smo se še v širšem delu rudnika, kjer domuje kapelica sv. Barbare, zaščitnice rudarjev. Na slikah je prikazano njeno nesrečno življenje. Presenetil nas je tudi lep, samostojno stoječ stalagmit, na katerem se prelivajo barve od bele, prek, rdeče do rjave.

Zadnjih 25 let deluje le odprti kop. Tu vsak dan ob določeni uri minirajo del hriba, na katerem je ruda, nato jo z bagri naložijo na velike tovornjake, jo ločijo od jalovine, mehansko zdrobijo na kose, velike 100 milimetrov, z mokro separacijo ločijo koncentrat in jalovino, še enkrat razdrobijo na 25 milimetrov in nato odpeljejo do železarn, največ v Linz in Leoben.

Po ogledu rudnika smo se odpeljali po slikoviti pokrajini mimo smučarskega središča proti nekdanjemu železarskemu središču Vordernberg in dalje po Železni cesti do Leobna, ki je še vedno središče metalurške industrije v deželi. Tam nas je čakalo prijetno presenečenje – obisk pivovarne Gösser. Ogledali smo si proizvodnjo piva, avtomatizirano polnilnico ter na koncu seveda tudi preizkušali pivo in slastne preste. Za ogled kulturnih znamenitosti pa je zmanjkalo časa.

Sledila je vožnja po avtocesti mimo Gradca in Lipnice, nato po panoramski vinski cesti ob meji s Slovenijo, mimo neštetih vinogradov, klopotcev in gostišč do mejnega prehoda Jurski vrh ter dalje do Zgornje Kungote, kjer so nam v gostišču Gutman pripravili večerjo.

Polni novih znanj in kulinaričnih dobrot smo se v poznih večernih urah vrnili v Ljubljano.

Zapisala: Vesna Mikek, LGD
Foto: Igor Cergolj

DOLINA SEDMERIH TRIGLAVSKIH JEZER IZ ZRAKA

Jože Dajnko

Na vrhuncu lanskega planinskega izleta, ko smo člani Društva geodetov severovzhodne Slovenije osvojili Triglav, smo sklenili, da letos osvojimo greben Velikega Špičja, ki se razteza nad Dolino sedmerih Triglavskih jezer in dolino Trente. Tako bi si ogledali dolino iz zraka. Določili smo tudi datum izleta, in sicer od 19. do 21. avgusta 2011. To naj bi postal okvirni tradicionalni termin za vsakoletni planinski pohod članov društva.

Tudi tokrat smo imeli zborno mesto na parkirišču pri planini Blato. V petkovih jutranjih urah smo se zbrali Jože, Ciril in Darja, Ermin in Eva, Brane in Marjetka, Irena in Rastko, Robi in Bojana, Maruša, Maja, Ivana, Darinka in še drugi Jože v vlogi organizatorja izleta. Manjkal je le Milan, ki pa se nam je pridružil v večernih urah na Prehodavcih. Parkirali smo osebna prevozna sredstva, parkirišče je bilo že kar polno, se preobuli in preoblekli v planinska oblačila, si nadeli nahrbtnike, pripravili pohodne palice in krenili navkreber proti koči na Planini pri jezeru, ki smo jo dosegli po slabi uri hoje.

Slika 1: Začetek v prijetnem hladu

Slika 2: Priprava na sončni del poti

Slika 3: Levo in desno same skale

Slika 4: Jutri pa tja gor

Kljub vsemu nam je zaradi vročine, ki se je že napovedovala, prijal postanek pri koči. Po obveznem »faktorju«, to pomeni mazanju s sončno kremo, smo krenili proti planšariji na planini Dedno polje.

Na začetku poti so nam delale družbo članice aktiva kmečkih žena iz Rakitne, ki pa so potem krenile po »magistrali« proti Dolini sedmerih Triglavskih jezer. Nam pa je dežurni pastir pri sirarni postregel s kislim mlekom in sveže pečenim borovničevim zavitkom.

Ko smo pospravili vse dobrote, prijala je tudi prva malica, smo krenili proti Hribaricam po dolini, ki se ji reče Za Kopico. Pot teče med Malo in Veliko Tičarico, Kopico, Malo in Veliko Zelnarico na levi strani ter Prvim, Srednjim in Zadnjim Voglom na desni. Preval Vratca, ki loči to dolino od Doline sedmerih Triglavskih jezer, smo dosegli v slabih štirih urah. Na poti nas je kar pošteno ogrelo avgustovsko sonce. Na začetku so nas pozdravile tudi planike in drugo planinsko cvetje. V nadaljevanju pa je bila dolina bolj podobna Mesečevi pokrajini kot prijetni planinski poti.

Slika 5: Kako lep pogled na prvi vrh

Slika 6: Topografija ustreza?

Slika 7: Levo in desno dolina

Slika 8: Skupina osvojila cilj

Na prevalu pa smo že tudi lahko pogledovali proti Zasavski koči na Prehodavcih, kjer bomo prenočili, in prav tako smo imeli pogled na cel greben Špičja, ki se bohoti na Dolino sedmerih Triglavskih jezer. Čeprav se je planinska postojanka zdela tako blizu, smo za pot do nje potrebovali skoraj debelo uro.

Malo smo se povzpeli še do Hribaric, Bojana in Robi sta nadaljevala do vrha Hribaric in nato tudi na vrh Kanjavca, kjer je križišče poti iz Bohinja proti Triglavu. V poznih popoldanskih urah smo dosegli svojo postojanko. Vremenska napoved za popoldanski dež se kljub temnim oblakom, ki so se pojavljali iznad Kanjavca in bližnjih gora, ni uresničila. Zato smo imeli ves čas do večera za opazovanje Triglava, Jalovca, gora nad Trento ter bližnje in daljne okolice. Ter razmišljanje, kateri vrhovi so vidni in kateri zakriti. Zvečer se nam je pri tem opravilu pridružil svizec, ki se je oglasil nižje spodaj. In seveda Milan. Po večerji smo se vsi nagnetli v zimsko sobo s 16 ležišči, nas pa je bilo 17. Zato smo soglasno sklenili, da jaz spim v sredini. Zvečer se je pooblačilo in začelo deževati. V prelepo sobotno jutro nas je prebudil bližnji svizec in pogled na nebo brez oblačka. Sledila sta obilen zajtrk in priprava na osvajanje grebena, ki se je pričelo z Zadnjo Lopo, prvim vrhom v nizu grebena Velikega Špičja.

Pristop k Zadnji Lopi vodi čez prostrane Prode iz belega apnenca. Sledi še nekaj sto višinskih metrov vzpona na greben. Tu nas obledel napis na skali opozori na vrh Malega Špičja, do katerega nas v nekaj minutah pripelje dobro uhojena steza. Malo Špičje s svojimi 2312 metri nadmorske višine kraljuje nad vzhodnim delom grebena. Zraven so nas vso pot pozdravljale planike. Na vrhu Malega Špičja smo našli tudi trigonometrično točko, kot se za geodete spodobi.

Pod grebenom Špičja se čedalje bolj odpira Dolina Triglavskih jezer. Tik spredaj je jezero, imenovano Ledvica, pod Veliko Tičarico (2091 m) na koncu sosednjega grebena je skupina treh jezer. Na obzorju se vrstijo vrhovi grebena Spodnjih Bohinjskih gora. Po prvem počitku, med katerim smo si dali duška z ogledovanjem bližnjih in daljnih vrhov, smo nadaljevali pot s krajšimi vzponi in spusti čez greben, vse do Velikega Špičja na 2398 metrih nadmorske višine. Vmes je prepadni rob vrhov in vršičkov.

Na vrhu smo si privoščili daljšo malico in naredili skupinsko fotografijo.

Čakal nas je samo še težak sestop v dolino. V pomoč so nam bila varovala, saj je pot kar krušljiva in se hitro spušča. Z vrha smo se spustili v Dolino Triglavskih jezer, kjer smo se priključili na pot proti Koči pri Triglavskih jezerih, ki poteka iz smeri Hribaric. Tam sta nas čakala prenočišče in zaslužen počitek, z izjemo Bojane in Robija, ki jima še ni bilo dovolj in sta se podala na osvajanje Male Tičarice, ki pa je bila naš cilj za naslednji dan. Še pred temo nas je malo osvežila kratka nevihta. Ker je bila sobota, je bila koča kar zapolnjena z utrujenimi planinci, ki so se vračali po osvojenih ciljih oziroma so bili naslednji dan namenjeni na Triglav.

Zjutraj smo napolnili posode z vodo in krenili proti naslednjemu cilju, prehodu Štapce. Pot do njega vodi sprva po melišču, zaključi pa se z leseno lestvijo ter klini in jeklenico, ki služi kot varovalo pri vzponu.

Slika 9: Nič težavnega

Slika 10: Še Mala Tičarica je za nami.

Na vrhu Štapc nas je prvič v tem jutru pozdravilo sonce. Po kratkem oddihu smo se odločili, da Darinka in Marjetka ostaneta na prehodu in čuvata nahrbtnike, vsi drugi pa krenemo na dobre pol ure vzpona do Male Tičarice. Z nje se nam je odprl pogled na Komno in spodnji del Doline Triglavskih jezer. Z višine smo lahko opazovali pot, po kateri smo hodili v petek. Sledilo je skupinsko fotografiranje in spust nazaj na sedlo.

Spust smo nadaljevali proti planini Ovčarija in planini Viševnik. Tam smo si privoščili daljši premor. Dušo in telo smo oskrbeli z vsem potrebnim in se spustili do Koče na Planini pri jezeru. Tam nas je pričakala neznanska gneča, saj je koča med vikendi zelo oblegana. Po krepki topli malici smo nadaljevali spust do parkirišča. Čakala nas je še obljubljena ohladitev okončin v Bohinjskem jezeru. V večernih urah smo potem dosegli svoje domove.

Vsem udeležencem se zahvaljujem za potrpežljivost z dežurnim vodnikom in »slabimi« vremenskimi razmerami. Po poti nas ni namreč nič zmočilo in ohladilo. Mogoče pa bo drugič bolje. Več slik z izleta je na spletnem portalu Društva geodetov severovzhodne Slovenije: http://www.drustvogeodetov-svs.si/.

Slika 11: Posnetek za konec

Zapisal: Jože Dajnko
Foto: Jože Dajnko